

Мѣстносттата, както и малката махаличка отъ с. Рибарица, се нарича Кървавото езеро.

Отдавна нѣкога зълъ турчинъ се опиталъ да отвлѣче красива планинка, наливала вода отъ студения карстовъ изворъ — езеро. Нападнатата българка надала страшенъ викъ и нейниятъ братъ, който пасълъ стадото си по Малъкъ Климашъ, се затекълъ на помощъ и съ единъ ударъ на кривака си убилъ похитителя. Отъ тази поличба изворътъ билъ кръстенъ Кървавото езеро, и така се нарича до день-днешенъ.

Това мѣсто на робска отплата било избрано отъ къръ-сердарина Люзгяръ и предателъ дѣдо Вълъу за Голгота на малкото ято отъ бунтовници. — Бенковски, З. Стояновъ, отецъ Кирилъ и далматинецътъ Стефо. Като Юда за нѣколко гроша, а може би и само отъ робски страхъ, дѣдо Вълъу повелъ малката чета, за да я преведе презъ скритото мостче и посочи ново скривалище.

— Изъ единъ тамъ глухъ долъ, обрасълъ
съ глогина,

Сега върви тихо нѣкаква дружина.
Вождътъ е Бенковски. Бенковски е самъ;
Бенковски я води въ пустинята тамъ;
Героятъ, юнакътъ съ мисълъ на челото,
На подвига знаме, душа на дѣлото,
Човѣкътъ, що даде фаталния знакъ
И цѣлъ народъ смѣло тикна съ своя кракъ
.....

Гласътъ, който казва: „Вървете! да мремъ!
Ставайте, робове! Азъ не щж яремъ!“

И този борецъ съ желѣзна воля и желѣзни
сили, както казва поетътъ,